

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Γ.—ΑΡΙΘ. 106 (1)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1909

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΑΧΜΕΤ ΡΙΖΑ ΒΕΗΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΤΡ. ΝΑΛΗΣ,

Προς τοὺς δύο τούτους βουλευτὰς ἀνεκοίνωσεν ὁ Ἀχμέτ Ριζὰ βέης τὸ περὶ Ἑλληνοτουρκικῆς Συμμαχίας σχέδιόν του, καὶ εὖ γράφωμεν ἐν ἄλλῃ σελίδι.

* * * * *

* * * * *

Ἑλληνας βουλευτὰς ἐκ Μακεδονίας

Ἑλληνοτουρκικῆς Συμμαχίας σχέδιόν του, καὶ εὖ γράφωμεν

Ἀποστολὴν ὁ κ. Ἀντ. Γ. Ἀδαμίδης, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΔΟΡΕΑ - Τ. 106
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 3606

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΩΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΣ

Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ συνάδουσα πρὸς τὸ κοινωνικὸν ἀλλήλων καὶ τὴν ἐννομιαν τάξιν, δύναται ὑπὸ πᾶν πολιτεύματι νὰ ἐπιτελεσθῇ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ, τυραννὶς δὲ ἡ ἀναρχία νὰ ἀνακόψωσι τὸν φωτεινὸν δρόμον τῆς. Ἡ ἐλευθερία εἶνε περὶ τὸ πνεῦμα, ὅτι ὁ ἀὴρ ἐν τῇ ὕλῃ καὶ παρὰ τὰ καθεστὼτα δίκαια τῆς πόλεως, πᾶς λαὸς, τυραννοῦμενος ὑπ' ἐνὸς ἢ πολλῶν, δικαιούται καὶ ὀφείλει νὰ διασώσῃ, ὅτι ἀποτελεῖ τὴν θεϊαν αὐτοῦ ὑπόστασιν. Τὸ δίκαιον τοῦτο δὲν κατονομάσθη μὲν, ἀπορρέει ὅμως ἐκ τοῦ νόμου τῆς κοινῆς σωτηρίας καὶ περιεβλήθη τὴν μεγαλοπρεπείαν, μεθ' ἧς οἱ μεγάλοι λαοὶ ἐσταδιοδρομήσαν. Καὶ αὐτὸς ὁ δημιουργὸς καὶ τὸν ἐνστικτικὸν νόμον ταύτης δὲν ἤδυνάτο νὰ ἐπιτρέψῃ μετὰ αὐτὸ καὶ τὸν ἐπὶ γῆς σκορπισθέντων ἐθνῶν εἰδωλὰ ἀεσβᾶν καὶ ὑποταγῇ δούλειον, ὅπου φέρεται ἐλευθέρως τῆς ψυχῆς τὸ ὄχημα. Πρὸς τὴν ἄλλην λῶβην ἡ τυραννὶς μεταβάλλει καὶ πίστιν καὶ θεοσεβίαν καὶ τὸ πλῆθος εἰς ἀγέλην καὶ οἱ θρησκευτικοὶ πόλεμοι ἐμῆσαν δι' αἵματος τὸ θυσιάζειν. Καὶ αὐτὸς ὁ νόμος τῆς ἀνταποδόσεως θὰ διεμενέτο, ἀν' ὁ λαὸς ἐθύνεν ἐν τῷ Μολόχημα τοῦ Ἀχίβ καὶ μετὰ τοῦ Σολομῶντος εἰς τὴν Ἀφροδίτῃ τῆς Φοινίκης. Ἐπιβάλλεται ἀρα παντὶ λαῷ ὁ περὶ ἐλευθερίας ἀγὼν, ἥτις ἀνεὺ καὶ συνείδῃσιν καὶ Θεὸν καὶ πατρίδα ἀποστερεῖ ὁ τύραννος καὶ τὰς ἰδίας κακίας καὶ ὀρέξεις καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐγκαίει ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ, ὅς ἐπὶ τῶν νομιμάτων του. Ὁ ἀγὼν οὗτος εἶνε τὸ δίκαιον τῶν ἐπαναστάσεων, ὅ τοι σφαγαῖδα δοθὲν παρὰ τοῦ δημιουργοῦ εἰς τὸν ἀνθρώπον.

Ἄλλα τὸ δίκαιον τοῦτο ἀνεὺ ὁδοῦ ἀνυλίσσεται τὸν κειμένων ἢ φαινόμενων κακῶν ἀνεὺ εἰς μείζονας τῆς τυραννίδος συμφορὰς «ἀεὶ τὸ καθεστὼς βαρεὶ τοὺς ὑπηκόους». Ἐκτός τοῦ ἡγεμόνος, ἀρχὴν ἐπιλοδοῦσαν καὶ ἄλλοι καὶ δὴ καὶ αἰεὶς καὶ ὑπερβαίνει καὶ πολλοὶ καὶ ὀλίγοι.

Ἐντέθεν ἐπαπειλὴν μέγαν ὁ κίνδυνος τῆς ἀναρχίας καὶ ἡ περικοπὴ αὐτῆς εἰς ἐκούσιον τυραννίδα. Ἡ ἀνακύκλις ἐκ τῆς ἀναρχίας εἰς τυραννίδα καὶ τὰνταπὼν εἶνε φυσικὴ (Πολύβιος). Καταλογοῦμεν τὸν νομιμὸν ἀρχὼν, ἐμφανίζεται πολὺμορφος τυραννὶς, μεταβάλλουσα εἰς παλαίστραν πᾶν ἱερὸν καὶ θέον καὶ τὴν περικοπὴν ταυτὴν ἐνεδροῦσιν οἱ ἐχθροὶ, μοναρχία δὲ καὶ πολιτεία ἐλευθερίας οὕτω κατελύθησαν. Προδότηλον, δι' αὐτὸ τοιαύτας συνθήκας ἀναστρέφονται οἱ ὄροι, τὰ τε δίκαια καὶ ὁ ἀγὼν, ἐχθρὸν δὲ τῆς πατρίδος ἀνατρέφει τὸ ἀργόμιστον. Τὰ προσωπικὰ ἐλαττώματα μετὰ τοῦ ἀρχόντου παρέχονται, καταλείπονται ὅμως ὁρατὴ ὑπόστασις εἰς τὸ ὑπέρκοον. Ἄλλα πρὸ τοῦ φράσματος τῆς ἀναρχίας πολλὰ κακὰ κενεῖται καλῶς, διότι καὶ ταῦτα ἔχει

ἡ ἀναρχία καὶ τοὺς φραγμοὺς τῶν νόμων συναπάγει καὶ πόλιν ἀνεμμένην ἐκπύρει. Τυραννίδα καθιστάσι καὶ βασιλεὺς καὶ λαὸς καὶ πολλοὶ καὶ ὀλίγοι, σκοπεῖται δὲ διὰ τοῦτο ποῖον ἐκ τῶν πολιτευμάτων ἐπιτελεῖ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ ἀνεὺ τῶν κινδύνων τούτων.

Σταθερὰ γνώμη ἐπὶ τούτου οὐδεμία ποτὲ ἐκράτησε, διότι καὶ τοῦ δήμου ἡ ἐξουσία καὶ ἡ βασιλικὴ ἡλλοιώθησαν σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἀτέβαλον τὸν ἱστορικὸν χαρακτῆρά των. Ὁ Ὀμηρὸς συμβουλεύει «εἰς κοίραν» ἔστω, εἰς βασιλεὺς, ἐννοεῖ βασιλεῖα ἀρχιστρατήγου, οἷον ἐξέλεξαν οἱ λοιποὶ τὸν τοῦ Ἀργεὺς καὶ οἱοὶ ἦσαν οἱ Ἀχαιοὶ βασιλεῖς, πρῶτον ἐν τοῖς συμβουλοῦσι καὶ ἡγήτορες ἐν πολέμῳ. Τοιαῦτα παραδόσεις ἐπέδρων ἀναιτιμωχίας ὑπὲρ τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς. Πολὺ τοῦτον βραδύτερον ἐθαυμάζετο ἡ μεγάλη τοῦ Κῦρου μοναρχία καὶ τὰ τρώεα αὐτῆς ἀντιθέτως πρὸς τὰς ἀναφορικὰς ἐλλείψεις τῶν δημοκρατικῶν τῆς Ἑλλάδος πόλεων. Ὁ Ξενοφὼν ἔγραφε: «Ἐν παντὶ τόφῳ τῶν πολιτῶν οἱ ἀριστοὶ, οὐτε δίκαιοι οὐτε, οὐτε παράφοροι, ἐξβαίρονται τὴν δημοκρατίαν, ἀμαθῆς δὲ καὶ κακὸς καὶ θυροβοῦτος εἶνε πάντες ὁ λαός.» Ὁ Ὀλίγος νοῦς ἀρκεῖ πρὸς κατανόησιν τῶν κακῶν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, εἶπεν ἐν Σπάρτῃ ὁ Ἀλκιβιάδης. Ἄλλα καὶ Ξενοφὼν καὶ Ἀλκιβιάδης ἦσαν ἐξόριστοι καὶ ἡ γνώμη αὐτῶν οὐχὶ πάντως ἀνυπόστατος. Τὰ αὐτὰ περὶ τοῦ ἐδιδάσκον καὶ ἄλλοι καὶ ὁ Πλάτων, παραβάλλοντες τὴν τῶν Ἀθηναίων Πολιτείαν ἡ πρὸς οὐσίαν ἡ πρὸς τέλοςιν τὴν τῶν μοναρχῶν. Ἐκτέρον τῶν πολιτευμάτων ἐν τῇ τελειότητι αὐτοῦ εἶνε ἄριστον. Ζητεῖται ἀρα πότερον ἀρμόζει καλλίον καὶ συνίδει μᾶλλον πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς παραδόσεις τοῦ λαοῦ, τοῦδ' ὅπερ ἐπιβάλλει ἡ ἀποκρούει ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ τοῦ δίκαιον τοῦ καθεστῶτος πολιτεύματος.

Δεδομένου, οἱ σκοποὶ παντὸς πολιτεύματος εἶνε τοῦ λαοῦ ἡ εὐδαιμονία, λαὸς δυνάμενος ἀνεὺ τυραννίδος καὶ σχηματῶν καὶ ἀρ' αὐτοῦ καὶ εὐδαιμονίῃ, οὐδὲν ἄλλου χροῖς. Ἡ ἀρχαία Ἑλλάς ἀνέδειξε μετὰ τῶν ἐλευθέρων καὶ ἡθικῶν ἀρχῶν καὶ ἤθλων καὶ σθένος ἀξιοθαύμαστον εἰς τὴν ἐπαρμονίαν καὶ περιφοριότητα αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθη τὴν ἀποφύγῃ μοιραίας συνεπειᾶς ἐντός καὶ ἐκτός τῶν αὐτόνομων πόλεων. Συνεπεία τοῦ διηνεχῶς ἀνταγωνισμοῦ αὐτῶν, ἡ τυραννὶς ἦτο ἀκατάβλητος, ἡ οὐλομένη ἀδυσώπητος, ἡ δημοκρατία ἀνεὺ ἀποχωρήσεως εὐσταθείας οὐδὲν ἦτο ἡ Ἑλλάς ἀπέβη ἡ πολιτικὴ σχολὴ τοῦ μέλλοντος καὶ ἡ δημοκρατία, ἐνός χρόνου στενοῦ δράσας, πύδοκίμους. Οἱ Ἴωνες διέτρεπον ἐπὶ χρηστότητι, ἐπειδὴ δὲ ἡ χρηστότης εἶνε προσόν

αὐτῆς ἀπαραίτητον (Ἀριστοτέλ.) παρήγαγε τὰς θαυμασίας ἐκείνας πολιτείας.

Ἀπὸ ταιούτης ἀφαιρηθῆς νόμιμον καθεστῶς, πλὴν τῶν δωρικῶν κτήσεων, εἰς πᾶσας τὰς ἄλλας πόλεις ἀτέβη τὸ δημοκρατικόν, πᾶσα δὲ μεταβολή, μεταπίπτουσα εἰς τυραννίδα ἢ οὐλομένην, ἀπεσείετο παντὶ τρόπῳ. Ἐντέθεν ἐξηγεῖται διὰ τὴν βασιλοκτονίαν οὐ μόνον ἐπετρέπετο, ἀλλὰ καὶ τιμὴν ἀπέλαυε. Οἱ φονεῖς τοῦ Παράρχου ἴσα τῆς ἡρώσιον ἐτιμῆθησαν καὶ ὁ λαὸς ἐθαύμαζε. Ἐν μύθῳ τὸν κλαδί τοῦ ἔϊφος φορήσας, ὡς ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτε τὸν τυραννὸν κτανεῖν καὶ ἐλευθέρως τὰς Ἀθήνας ἐποιεῖσάν.

Ἐπὶ τῶν ὀμηρικῶν χρόνων ἡ Ἑλλάς φαίνεται προάγουσα πολιτικὴν τινα ἐνότητα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δωρικῆς ἐπιδρομῆς κατελύθη ἡ βασιλεία ἐκείνη, ἥτις ἀνεὺ ἀνοστήν διακρίσεως τὸν σύμβολον ἀγαστὸν τῆς ἐνότητος τοῦ ἔθνους. Καὶ μετὰ τοῦτο ὅμως, τὸ οὐλομένην πολιτεύματι τῶν ἐπιδρομῶν ἡρώσιον ἡδυσώπητος καὶ ἡ Ἑλλάς διηρῆθη εἰς πολλὰς αὐτόνομους πολιτείας. Ὁ Ἑλλὰς δὲν ἐλογίζετο πλέον πολιτὴς τῆς ἑλῆς πατρίδος, ἀλλὰ τῆς πόλεως μόνον, ἐν ἣ ἔγγεν-νότης. Παροικῶν ἐν ἄλλῃ πόλει, διέτελει ὑπὸ τὴν προστασίαν προσένου, οὐτε δικαιώματος ἐκ-κλήσεως ἀπολάμβαν, οὐτε καὶ γάμου. Τοιαῦτα διασπορὰ οὐσιωδῶς διεκρίβειν τὴν ὑπαρξίν των ἀρ' ἐτέρον ὅμως καὶ πόλεις ἀνεπύχθησαν θεσμὸν δημοκρατικὸν δι' ἐπικρατήσεως τῶν γεωργικῶν καὶ βιομηχανικῶν τάξεων καὶ βραδύτερον ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν Ἀθηναίων. Αἱ πόλεις αὗται, ἐλευθεριάζουσαι περὶ τὸ αὐτόνομον, ἐφορούσαν τὴν ἐπὶ τὸ καθεστὼς τοῦτο, τοῦ οὐλομένην μόνον ἐν Σπάρτῃ εὐδοκίμοις. Ὑπὸ τὴν εἰσδωρὸν τῆς ἐλευθερίας πνοιῇ προήγαγον σταθερῶς οὐ μόνον ἐν τῇ κέντρῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Μεγαρίᾳ Ἑλλάδι καὶ τῇ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἀστικῶς καὶ πολιτικῶς θεσμοὺς ἐλευθέρους, ὥστε καὶ χάριν λαβεῖν παρὰ τὴν κατακτητῆν ὑπερτον τὴν αὐτονομίαν. Σοφίαν καὶ τέχνας καὶ πᾶν ὅ, τι ἡλ-λόν ἐν τῇ βίῳ διαπνεύμενοι, ὑψώσαν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ὅς πρὸς θεοτῆτα γενέτησαν καὶ δότεραν πανὸς ὅ, τι ἀγαθόν.

Τοιαῖτα παραδόσεις διέθετον ἀδυσώπητος τὰς πόλεις κατὰ πόσιν ἀποκρίσεως πρὸς τυραννίδα καὶ χρηστὴν οὐσαν. Ὁὐκ ἔρομαι, ἔλεγον, χρηστοὶ δεσποῖνται, προσεβλήσαν δὲ αἰσιπτερὰ νὰ ἀντικαταστήσωσι τὸ σύμβολον τοῦτο τῆς πολιτικῆς ἐνότητος δι' ἄλλας, οἷα οἱ Ἀμφικτυόνες, αἱ δωδεκαπόλεις καὶ οἱ σύνδεσμοι.

Πάροικος

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῳ.

Ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐνός τῶν καλυτέρων Θεάτρων τοῦ Λονδίνου, τοῦ Terry's Theatre, ἐπαχθήσαν καὶ ὅλην τὴν παρελθούσαν ἐξομαχὰ δύο ἐκ τῶν ἀριστοτεχνικῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλην. φιλολογίας, ἡ «Μήδεια» τοῦ Εὐριπίδου καὶ ἡ «Ἠλέκτρα» τοῦ Σοφοκλέους. Τὰ ἔργα ἐδιδάθησαν παρ' Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ἀρκατεχνῶν. Τὴν Μήδειαν καὶ τὴν Ἠλέκτραν ὑπεβόη ἡ Δις Σμιλτου ὁ δὲ χορὸς ἀπετελεῖτο ἐξ Ἀγγλίδων, ὅπου τὴν διεύθυνεν τῆς Διδος Φίλωνος. Ἐκ τῶν κυρίων ἐπαίξαν ἀρετὰ καλὰ τὸ μέρος των οἱ κ. κ. Μερικίδης καὶ Ζαχαριάδης.

Ἡ Δις Σμιλτου καὶ ἄλλοι ἐπαίξαν ἀρχαία Ἑλληνικὰ δράματα ἐν Ρώμῃ καὶ ἐν Ἀθῇναις.

«Δὲν εἶμαι ἡθοποιός», εἶπεν εἰς Συντάκτην τῶν «Εὐσεβίων Νέων» τοῦ Λονδίνου. «Ἐννοῶ: δὲν εἶμαι ἐξ ἐπαγγέλματος ἡθοποιός. Δὲν παίζω διὰ νὰ κερδίω χρήματα. Ἐποσώδασα καὶ ἡγάγησα τοὺς Ἑλλήνας συγγραφεῖς. Ἐπιβόησαν νὰ ἀναπαράσχω τὴν ζωὴν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀληθοῦς Ἑλλήν. δράματος. Μέχρι σήμερον αὐτὰ τὰ ἔργα ἐπαχθήσαν παρὰ σπουδαστῶν Πανεπιστημίων, οὐκ ἐπὶ ἀποδοῦσαν τὴν Ἑλλά. γλώσσαν, ἀλλὰ δὲν ἀνδραγέροντο καὶ τὸν δὲ τὴν Ἑλληνικὴν τέχνην. Ἡμεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα ὤψαμεν εἰς τὸ αὐτὸ περιβάλλον, εἰς τὸ ὅπου ἐξήσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἑλλήνες καὶ ἔχοντες τὰ αὐτὰ αἰσθητικά, τὰ ὅποια εἶχον ἐκεῖνοι» δυνάμενος ἐπομένως νὰ αἰσθανθῶμεν βαθύτερον πνεύρος ἄλλου καὶ νὰ ἐνοήσωμεν τὴν τέχνην τῶν μεγάλων τούτων ἔργων.

Τὴν ἐπομένην τῆς πρώτης παραστάσεως τῆς «Μήδειας» ἔσχεον ὅλος ὁ Ἀγγλικὸς τύπος ἔγραψε περὶ αὐτῆς. Ὁ «Ἡμερησίος Ταχυδρόμος» ἔγραψε: «Χρὴς τὸ ἐσπέρως εἰς τὸ Terry's Theatre παρεστῆθη τὸ ἔργον Ἑλληνικὸν ἔργον ἡ «Μήδεια» τοῦ Εὐριπίδου. Ἡ Δις Σμιλτου ὑπεβόη τὴν Μήδειαν, ἐνός ὁ χορὸς, ἐφαίρεται τῆς Διδος Φίλωνος,

ἀπετελεῖτο ἐξ Ἀγγλίδων. Τὰ Ἑλληνικὰ ἀπηνέγλησαν κατὰ τὴν «νοτιστικὴν» μέθοδον τῶν Νεοελληνικῶν, οὕτως ὥστε αἱ περιελπίδες στροφῆς, ἐπὶ τῶν ὁποίων Ἀγγλικά καὶ αἰσθητικὰ τῶν ἀποδοῦσαν, ἀποδόσαν πολὺ ἐκ τοῦ καλλύουσιν.

Ἡ Δις Σμιλτου δὲν ἡρῶνθη νὰ παίζῃ εἰς τὰ τραγικὰ μέγῃ τοῦ Δράματος ὅπως ἔπρεπε καὶ οὐτε ἐξηρῶνθη ἐπὶ ἀρματος εἰς τὸ τέλος, ὅς ὤφειλε νὰ πράξῃ. Τὸ ἔργον τὸν μᾶλλον ῥητορικὴν παράστασιν ἀκτανόητος εἰς πᾶσα, ὅστις δὲν εἶνε ἐντριβὴ περὶ τὴν Νεοελληνικὴν προφορὰν. Ἄλλα μεθ' ὅλα ταῦτα, ἦτο ἀρετὰ ἐνδιαφέρουσα ἡ παράστασις καὶ, παρὰ τὴν ἱεροπρεπὴ τῆς μονοτονίας, ἦτο περιβεβλημένη μεθ' ἀρματικὴν ἀτμόσφαιραν. Εἰς τοῦτο δὲ συνετέλεσαν πολὺ ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Παχτίκου, καὶ τὰ ἔμματα, ὅπως ἐφαλέσαν, καὶ ἡ ὑπὲρ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Bucadossi ὀρχήστρα.

Ἐπὶ τὸ ἔθιον πνεῦμα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν προφορὰν τῶν Ἑλληνικῶν, ἔγραψαν οἱ «Τίμης», τὰ «Ἡμερησία Νέα» καὶ λοιπὰ Ἀγγλικά φύλλα. Ὁ «Ἡμερησίος Ταχυδρόμος» ὅμως ἦτο αὐστηρότερος εἰς τὰς κρίσεις του, ἥ ἐξέφρασε μὴ καίτοι αἰρωνεῖται. «Ὅσον ἀφορᾷ τὴν προφορὰν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ὑπὸ τῆς Διδος Σμιλτου, λέγει, αὐτὴ ἦτο ἀπορμήσις τοῦ «Continental Fashion». Διὰ τὸν Ἰάσωνα ἔγραψεν ὅτι εἶχε μυστικὰ καὶ ὁμοίαν πρὸς νεώτερον Ἑλλαν ποιητὴν. Ἡμεῖς δὲ, προσέθηκε, νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι μέγα μέρος τοῦ ἔργου, ἡ διδασκαλία τοῦ ὁποῦ ἦτο τὸν ἀρετῆς, τὸσον ἐρασιτεχνικὴν, τὸσον παιδαγωγικὴν, ἀφῆκεν εἰς τὴν φαντασίαν τῶν θεατῶν.

Ἡ «Ἠλέκτρα» ἐδιδάθη τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης, τῆς Παρασκευῆς καὶ τοῦ Σαββάτου. Οἱ «Τίμης» μόνον ἔγραψαν, τὴν ἐπομένην τῆς πρώτης παραστάσεως τῆς, εἰς ἀπαλήθην μὲν καλὴν τῆς «Μήδειας», ἀλλ' ἦτο «φυγρὰ» καὶ «ἡσυχία πειστική».

Καὶ αὐτὰ μὲν ἦσαν αἱ κρίσεις τῶν Ἀγγλικῶν φύλλων. Αἱ κρίσεις ὅμως τῶν περισσοτέρων θεατῶν

εἶνε ἀρετὰ εὐνοϊκά, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ διδάξαντες ἦσαν ἀπὸ ἐρασιτέχναι, ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῆς εὐγενούς ἰδέας τῆς διδασκείας τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἔργων. Ἀξίαι συγχαρητήριον εἶναι αἱ Διδος Σμιλτου καὶ Φίλωνος καθὼς καὶ οἱ εὐγενεῖς νέοι οἱ ὑποδοχθέντες αὐτὰς εἰς τὸ ἔργον των.

Λονδίνον

Γ. Α. Δεσούλλας

* ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ *

Τὰ βέλτα τὰ πῆραν, μέγαν γυμνοὶ οἱ τοῖχοι, Μόνον τὸ κορβετῶν τὸν ἔ' ἀφῆκαν, ποὺ γυμνός Ἀπάνω σὺν προσκίματο, ὁ ἦτος οὐδ' οὐρασιμένος Κτείνει σὺν τὰ μέγαν τὸν καὶ βῆχει, βῆχει, βῆχει.

Με φαντασία π' ἀναγὰν ἀρρωστέα, πόθοι, πόνοι, Βλέπει τῆς πρὸς τοῖχοι, ὁ ἦτος ἐκόντος ἐκπροσώτου, Σὲ μὴ γυναικὶ κτείνοντας, Κτείνει, φωνάζει μόνος Καὶ τρέμει, τρέμει διόκληρος σὺν εἰς τοῦ θανάτου.

Καὶ λέει σὺν μῆτερα του: χωρὶς νὰ μὴν κυτᾷ, Κτείνει τῆς πρὸς τοῖχοι, ὁ ἦτος ἐκόντος ἐκπροσώτου, Κτείνει τῆς πρὸς τοῖχοι, ὁ ἦτος ἐκόντος ἐκπροσώτου, Κτείνει τῆς πρὸς τοῖχοι, ὁ ἦτος ἐκόντος ἐκπροσώτου.

«Μήδεια, ἦταν χαροπὴ γὰ τὴν καλὴ τὴν τύχη. Ἐφορᾷ τὸ σέφρανο εἰς τὸ ὅραιο κεφάλι. Τὴν ἐκτείναν τὰ ὄρη οἰοῖ, ὅ! τὴν κυτᾷσαν ἄλλοι Που ζήλεμα μῆτερα του. Καὶ βῆχει, βῆχει, βῆχει.

Ἐξὸ τραγούδι καὶ χαρὸς καὶ μουσικὴ προοῦσα. Κτείνει τὴν κατὰ τὴν ἡ δύναμιν, ὁ ἦτος ἐκόντος ἐκπροσώτου. —Τὶ εἶπε;» — Ἄμους αἰσῶς, παιδί μου ἀγαπᾷ μόνος.

Δύστυχη μᾶν! Ἀγκάλας τὸν γυῖο σου πεθαμένο. Κώστας Νικολαΐδης

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

19

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ὁ Βασιλεὺς Σολομὼν ἔχει μετὰ τῶν εὐγενῶν γυναικῶν του καὶ μίαν ποιεμένην ἀγάπην, τὴν Σουλαιτίαν, τὴν ὅποιαν ἀπέσπασαν οἱ ἀνθρώποι τὸν ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν τῆς ποίεμα ἡμῶν, καὶ ἦν ὡσαν ἐπὶ τοῦ ναὶ τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ τοὺς γάμους τῆς. Ὁ Βασιλεὺς τρέφει πρὸς τὴν κόρη φλογερὸν ἔρωτα καὶ ἀπορραϊεῖ νὰ τὴν γερμενῇ. Ἀλλὰ τὴν παρμονίαν τοῦ γάμου νὰ ἂν ἀγαπᾷ, διὰ τὴν κόρη, ἡ ὅποια δὲν ἡγάπησε κανένα ἄλλον ἐκτός σου, διὰ τὴν Βελισάν τὴν ἀτυχὴ, ἡ ὅποια κινδυνεύει νὰ χαθῇ ἔνεκα τοῦ ἔρωτος τῆς.

Ὁ Βασιλεὺς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, προσπαθὼν νὰ εὐρῇ λύσιν εἰς τὰ διλήμματα τὰ νέα, ἅτινα ὠρ-θούτο πρὸ αὐτοῦ.

— Μὴ διατάξῃς, κύριέ μου, περισσώτερον... Ἡ ὥρα παρέρχεται... Ὁ γάμος πρέπει νὰ τελεσθῇ... Διὰ τὰς νὰ προσκαλέσω τὴν Βελισάν. Ἐγὼ, ἡ ὅποια τόσον πολὺ ἐγνώρισα τὸν ἔρωτά τῆς, δύναμαι νὰ σὲ ἀσφαλίσω δι' αὐτὴν. Σὲ βεβαιώνω, ὅτι δὲν ὀ-πάρχει εἰς τὸν κόσμον κόρη ἄλλῃ πλὴν αὐτῆς δι-καυσιμένη νὰ καθίσῃ εἰς τὸν πλεῖστον σου ὡς βασι-λισσα. Εἶνε νέα, εἶνε ἡ θρασιότερα θύων τῶν ἄλλων γυναικῶν σου, ἀνήκει εἰς οἶκον εὐγενῆ καὶ, τὸ κυ-ριώτερον, σὲ ἀγαπᾷ... Ἀδὲ τὴν ἀπόφασίν σου, Βα-σιλεῦ, καὶ κάμω τὸ ὅς τελευτήσῃς χάριν πρὸς ἐμὲ πρὶν ἀποθῆναι.

Ἐγνώρισε συγχρόνως ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἐκείνος ἔβριζε σιωπηλῶς. Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τὰς χεῖρας του καὶ ὠρῶσε αὐτὰς, τὸν ἰκέτευσεν ν' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Σουλαιτίς καὶ ἔβριζε τ

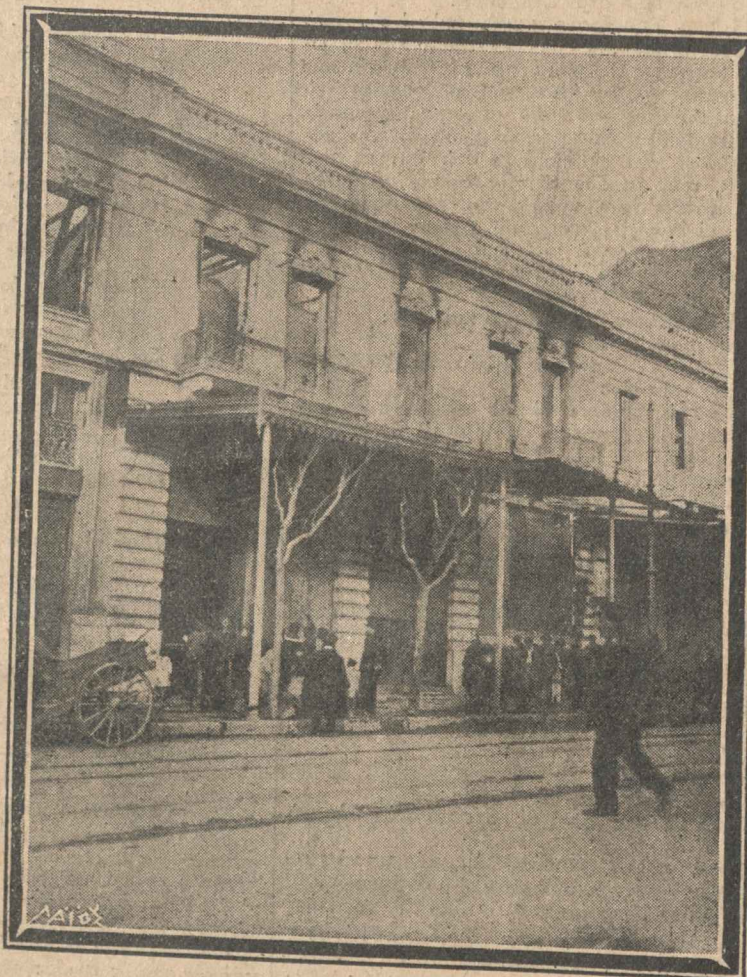
2) ΑΚΡΑΤΑ. — ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΙ
(Φωτογραφ. τοῦ κ. Boissonas, Ἀποστολ. δ κ. Ν. Κ. Παμπούκης, ἐξ Ἀκράτας)

3) ΘΕΟΔΩΡΟΥΠΟΛΙΣ (Μ. ΑΣΙΑΣ). — Τελετὴ ἐπὶ τῇ ἀνακηρύξει
τοῦ Συντάγματος ἐν Τουρκίᾳ.
(Ἀποστολ. δ κ. Α. Ἀγρίπουλος, ἐκ Θεοδωρουπόλεως)

4) Ἐκδρομὴ φοιτητῶν εἰς Ἀλογόμαντραν. Ἐν τῷ μέσῳ
ὁ καθηγητὴς κ. Σκούφος.
(Φωτογρ. τοῦ κ. Μ. Γιαννούλη, Ἀποστ. δ κ. Ν. Διβιάδης, ἐξ Ἀθηνῶν)

5) Ἡ ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀθηνᾶς οἰκία, ἣ ἀποτεφρωθεῖσα ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς
τῆς παρελθούσης Δευτέρας.
(Φωτογρ. «Ἑλλάδος»)

6) Αἱ Α. Μ. οἱ Βασιλεῖς ἐξερχόμενοι τῆς Μητρο-
πόλεως κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ (στρατηγοῦ)
Ι. Παπαδιαμαντοπούλου.
(Φωτογρ. «Ἑλλάδος»)

7) Ἡ κηδεῖα τοῦ Παπαδιαμαντοπούλου καθ' ἡν ὤραν διήρχετο
κάτωθι τῶν Γραφείων μας.
(Φωτογραφία «Ἑλλάδος»)

8) ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, ὁ ὑπὸ δίκην Ἐπίσκοπος Λαρίσης.

9) Ἡ οἰκία τοῦ Παπαδιαμαντοπούλου κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ.
(Φωτογραφία τῆς «Ἑλλάδος»)

10) ΑΙΓΙΟΝ. — Ἡ Μονὴ τῶν Ταξιαρχῶν.

11) ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ. — Τὸ ἀντιτορπιλικὸν «Βέλος» καὶ τὸ πλήρωμά του.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΕΛΛΑΔΟΣ»,

Η ΚΥΡΙΑ ΑΓΓΕΛΙΚΗ Ν. ΖΟΡΜΠΑ

Σύζυγος του Ἀρχηγού του Στρατιωτικού Συνδέσμου Συνταγματάρχου κ. Ν. Ζορμπά.

(Φωτογραφία «Ελλάδος»).

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΕΙΝΕ Ο Α΄ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΕΛΛΑΔΟΣ»,

Σελίδες 848 περιέχουσιν ΔΥΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ, πληθύν διηγημάτων, ποιημάτων, κοινωνικών μελετών κτλ.

ΧΙΛΙΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ παριστῶσαι τὰ γεγονότα τοῦ 1908, τοπεία, ἀπόψεις πόλεων. Περιέχει τὰς προσωπογραφίας τῶν Ὁραιοτέρων Ἑλληνίδων.

Πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖά μας ἀντὶ δρ. 5 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν καὶ δρ. 6 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὰ ταχυδρομικὰ εἰς βάρος τοῦ Γραφείου. Πωλεῖται ἐπίσης εἰς ὅλα τὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων ἀντὶ δρ. 5.

Ὁ Α' Τόμος τῆς «Ελλάδος» δύναται νὰ κοσμήσῃ ὡς ἐγκυκλοπαιδικὴν μὲν ἀνάγνωσμα τὰς πλουσιωτέρας Βιβλιοθήκας, ὡς πλουσιώτατον δὲ Δεύκωμα Εἰκόνων τὰς αἰθούσας ὑποδοχῆς.